अहम् अस्मि प्रथमज र्तस्य । पुर्वम् देवेभ्यो अम्र्तस्य नभिह् ।
यो म ददति स इदेव मवह् । अहम् अन्नम् अन्नम् अदन्तमद्मि ।
पुर्वम् अग्रेर् अपि हत्यन्नम् । यत्तौ हसते अहम् उत्तरेसु ।
व्यत्तमस्य पसवस् सुजम्भम् । पस्यन्ति धिरह् प्रचरन्ति पकह् ।
जहम्यन्यम् न जहम्यन्यम् । अहम् अन्नम् वसम् इच्चरमि ॥१॥
समनम् अर्थम् पर्येमि भुन्जत् । को मम् अन्नम् मनुस्यो दयेत् ।
परके अन्नम् निहितम् लोक एतत् । विस्वैर् देवैह् पित्रिभिर् गुप्तम् अन्नम् ।
यद् अद्यते लुप्यते यत् परोप्यते । सततमि स तनुर् मे बभुव ।
महन्तौ चरु सक्र्द् दुग्धेन पप्रौ । दिवम् च प्स्नि प्थिविम् च सकम्
तत् सम्पिबन्तो न मिनन्ति वेधसह् । नैतद् भुयो भवति नो कनियह् ॥२॥
अन्नम् प्रनम् अन्नम् अपनम् अहुह् । अन्नम् म्र्त्युम् तम् उ जिवतुम् अहुह् ।
अन्नम् ब्रह्मनो जरसम् वदन्ति । अन्नम् अहुह् प्रजननम् प्रजनम् ।
मोघम् अन्नम् विन्दते अप्रचेतह् । सत्यम् ब्रविमि वध इत्स तस्य ।
नर्यमनम् पुस्यति नो सखयम् । केवलघो भवति केवलदि ।
अहम् मेधह् स्तनयन् वर्सन्नस्मि । मम अदन्त्यहम् अभ्यन्यन् ॥३॥
अहगुम् सदम्र्तो भवमि । मददित्य अधि सर्वे तपन्ति ओम् ॥